

[Johs. Hansen.]

Februar Maaned i Aar at skabe Forligsmuligheder, og saa kommer man nu bagefter fra konservativ Side og beklager sig over, at man ikke kan komme med. Man burde være kommet med, medens Tid var. . . Jeppe Aakjær har en Gang skrevet, at der skal tærskes, medens der er noget paa Loen:

Husk endle I Piger i Træsko og Skow, der tærskes imen der er nøj o æ Low. De Konservative tærskede ikke, da der var noget paa Loen. I Februar var det Tærsketid, da tærskede de ikke, men nu bagefter, da Kærnen er tærsket af Kornet, ønsker de at tærske — jeg ved ikke, om det er Langhalm, de ønsker at tærske. Men Mulighederne har de forspildt, da det rette Øjeblik var inde. Jeg mener, at naar Ministeren har staaet overfor de Vanskeligheder, han har, er det i højeste Grad Anerkendelse værd, at det er lykkedes ham at naa til et tilfredsstillende Resultat paa dette Omraade.

Det, der sker nu, er, at 40 Aars Udvikling afsluttes. For over 40 Aar siden, i 1891, vedtoges den Lov angaaende offentlig Hjælp, som har været gældende indtil dette Øjeblik. Den indeholder et System, som er vidt forskelligt fra det, vi i vor Tid maa ønske, ikke alene derved, at det betyder Fattighjælp med Fortabelse af borgerlige Rettigheder for en Mængde Mennesker, som uden egen Skyld er kommet i vanskelige Forhold, men ogsaa derved, at det opretholder Forsørgelseskommune-Begrebet og i det hele en gammeldags Ordning, som vor Tid ikke er tjent med. Systemet er ganske vist blevet forbedret gennem en Række Love, men disse Forbedringer er det vanskeligt at overskue, og trods de mange Forbedringer er Systemet alligevel det gamle fra 1891. Dette System brydes der nu med, og vi faar en Række Nydannelser paa det sociale Omraade: Refusionsforbundet til Afløsning af Forsørgelseskommune-Systemet, dette, at man samler det hele paa een Haand, det sociale Udvalg, medens der nu er en Række Institutioner, Hjælpekasse, Værgeraad o. s. v., til den sociale Forsorgs Udøvelse. Jeg finder for Resten Grund til her at minde om, at der gennem mange Aar er gjort et betydeligt Arbejde af vore Hjælpekasser baade i By og paa Land, et Arbejde, der er al Grund til at anerkende; der er i mange af disse Bestyrelser vist god Villie til at løse de Op-gaver, man blev stillet overfor. Og paa samme Maade er der indenfor Værgeraadene gjort et overordentlig stort og gavnligt Arbejde i de Aar, der er gaaet. Men alligevel er der Grund til at ønske, at begge disse In-

stitutioner forsvinder, fordi man derved opnaar den Forenkling og Oversigt, som det er værd at eftertrægte paa dette store Omraade.

Jeg hilser altsaa med Glæde, at man saaledes forenkler Administrationen af den sociale Forsorg. Jeg hilser med Glæde, at Refusionsforbundet indføres, og at Forsørgelseskommune-Begrebet forsvinder, hilser overhovedet alt det med Glæde, som man fra konservativ Side vender sig imod: at Særhjælpen er udbygget, som den er, at man er naaet til en Organisering af Børneværn og Børnehjem, at man har Lov til at vente, at den gammeldags Fattighjælp med dens Virkninger overfor Titusinder af Mennesker, der ikke burde have mistet deres Valgret og andre borgerlige Rettigheder som Følge af den Nød, de er kommet i — at den forsvinder i de Tilfælde, hvor det er rigtigt og berettiget. Jeg hilser i det hele med Glæde, at der nu er blevet skabt en Reform paa dette Omraade, som vil betyde, at vi efter denne Dag faar en mere human Sociallovgivning, end vi hidtil har haft, og ud derfra ikke alene anbefaler jeg, at man stemmer for Lovforslaget, men udtaler ogsaa Ønsket og Haabet om, at der paa denne Lov gennem mange Aar maa kunne bygges en Udvikling og en Praksis indenfor den sociale Forsorg til Gavn og Ære for Landet og af Værdi for Befolkningen, baade Befolkningen i Almindelighed og de Mennesker i Særdeleshed, som i den Tid, der kommer, skal ind under den sociale Forsorg.

Fritze Teisen: Saa kom den Time da endelig, da Bryderne, de tre Regeringspartier, kom løs af hinanden, da man kom saa vidt, at man turde slippe Socialreformen løs, om jeg saa maa sige, turde lade de Lovforslag, som laa fuldt færdige i Udvalgene, komme til Behandling i Tingene, da man ikke længere frygtede for, at hvis man vedtog Socialreformen her, fik man ikke Loven om Ejendomsskatterne bagefter. Det viser til fulde den Tillid, man indenfor de forskellige Partier har næret til hinanden — i Sandhed et smukt Eksempel til Efterfølgelse! Man har 3 Love liggende fuldt færdige, men tør ikke lade dem komme frem, thi man ved ikke, hvad Kammeraterne, die Bundesverwandten, vil gøre, hvis de først har faaet den ene Lov, om de saa ogsaa vil staa ved deres Ord med Hensyn til de andre. Anden fornuftig Forklaring er der jo i Virkeligheden ikke paa, at disse Lovforslag først nu kommer til Behandling i denne Sal — og saaledes har det utvivlsomt